

מנחם גרנט

יליד חיפה, בוגר ביה"ס הריאלי העברי בחיפה וביה"ס לרפואה בירושלים. רופא נשים, מיילד ומומחה לרפואת האם והעובר בביה"ח הדסה בירושלים.

עוסק בצילום מגיל צעיר, מתוך למוד עצמי. בתערוכה זו הבית וסביבתו הם שמרתקים את הדמיון, ובמוקד: שני עצי רימון בגינת הבית, שאחר מחזור חייהם עקב מקרוב בשנים האחרונות. צפייה מתמשכת במפגש שבין האור לרימון מתגלה כמסע ייחודי, מורכב ומאתגר, שפנים רבות לו: לידה, מוות ולידה מחדש, ביטוי למעגל החיים המתמשך והנצחי.

במקורות יהודיים קדומים, כמו גם בתרבויות רבות אחרות, הרימון הנו סמל לאהבה, פיתוי, יופי נשגב, פוריות ואף לחכמה ובינה. בעבודה זו נעשה ניסיון לעמוד על הסיבות לכך מתוך חקירה אמנותית באמצעות המצלמה.

תערוכות קודמות:

- 2005 תיאטרון ירושלים: "האור שומר לי רימונים".
- 2005 משכנות שאננים: "טעם ים-תיכוני" (קבוצתי).
- 2005 מוזיאון בית התנ"ך בתל אביב: "יודאיקה" (קבוצתי).
- 2006 מוזיאון בית התנ"ך בתל אביב: "בעין המצלמה" (קבוצתי).
- 2006 גלריית ברודווי (BROADWAY GALLERY) בניו יורק: "APPLE" (קבוצתי).
- 2006 תמונה מוגדלת על אריחי זכוכית במקווה טהרה בשכונת הר חומה בירושלים, מצפה קיר בחדר לזכר נאוה אפל באום ז"ל.

- 2006 שתי תמונות נבחרו לעטר כריכת ספרים:
  1. יעקב רימון: מבחר שירים, הוצאת הקבוץ המאוחד.
  2. אילנה קדמון: באמצע הדרך – סרטן השד; היבטים רפואיים, אישיים וחברתיים, הוצאת כרטא.

העבודות למכירה בגדלים שונים, על ניר FINE ART או על CANVAS, בסדרות מוגבלות.

granat@md.huji.ac.il

www.mgranat.com

האור שומר לי רמונים *

מנחם גרנט, צילומים

אהבתי לרימון התפתחה במשך השנים לכדי התייחסות אל פירותיו, משחר התפתחותם, כאל יצורים שלכל אחד ואחד מהם אופי ייחודי ונבדל משלו, כשם שאין אדם אחד דומה לחברו. התבוננות בפירות המבשילים על העץ, או מונחים בקערה על השולחן, עשויה לעורר דימויים אנושיים, דוגמת קרבה, זוגיות, התהדרות ביופי, ואף סבל ממום או מחלה.

מדי שנה מנצים בעץ הרימון פרחים; חלקם נושרים, נופלים לארץ, ומיעוטם מופרים והופכים לרימונים. התבוננות בניצני הפרי, דומה בעיני למעקב אחר הריון הולך ומתפתח, עד הגיעו למועד הלידה, ואף לבשלות-יתר, כשגרעיניו עומדים לבקוע מבעד לקליפה. מאידך גיסא ניתן לדמות את הפרי המתפתח לילד הולך וגדל ובהדרגה משנה צורה עד הגיעו לבגרות, ובהמשך אף לזיקנה וחולי.

אין דומה לעושר הגוונים של הרימון, מן הלבולב באביב ועד לקליפת הפרי המזדקן. יופי רב מצוי בפרי הרימון בהיותו "בתוך עליו", על העץ, אך גם לאחר הקטיף בתוך הבית. זהו יופי חזותי, חושני, מושך את העין, שזוהרו לאור בין ערביים היה בעיני חכמי התלמוד סמל ליופי נשגב.

הרימון הניב, כידוע, גם דימויים לערכי רוח ("מלא מצוות כרימון"; "תוכו אכל, קליפתו זרק").

עושר גווני הרימון ויפי מבנהו, תוכו כברו, והמגוון הבלתי נדלה של צורות הביטוי המתגלה בפירות השונים על אותו עץ עצמו, מעוררים אותי, שוב ושוב, לתעד רגעי חסד שבהם נוגע האור ברימון ומגלה את צפונותיו.

התערוכה מוקדשת לזכרו של אבי האהוב, הישר באדם, יצחק יוסף גרנט ז"ל, שזה מקרוב מלאו שלוש שנים לפטירתו. שמו שהוריש לי, אפשר שתהיה לי, הוא לזיקתי המיוחדת כלפי הרימון. תודה מיוחדת לחברי החסר מאיר שאוואט ז"ל, מנהל הגן הבוטני האוניברסיטאי בהר הצופים, שבזכות שתילי הרימון שהביא לגינתי, זכיתי לחוויה המתמשכת, שמקצת מפירותיה מוצג כאן.

כשם שמנגינה מתחברת למילות שיר, או שמילים נחרזות למנגינה, כך מתקשרות תמונות שבהן חזיתי ושאותן הנצחתי במצלמתי לשורות השיר שנתחברו בהשראת הרימון:

*הַקְדָּשָׁה / ט. כרמי

יוֹמָם – אָדָם שֶׁל רְמוֹנֵי חֶשֶׁן,
וְלִילָה – אֹר מְלוּא;
וּבְיַנְיָהֵם,

יְרַחֲמָה שְׁלִי,

הַכֹּל גָּמֵל, נִכְרָת, גָּמֵל.

הָאֹר הוֹפֵךְ לְזָרַע.

הָאֹר שׁוֹמֵר לִי רְמוֹנִים.